

Francine Oomen

HOE OVERLEEFT
Rosa
in
New York?

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV

2012

www.queridojeugdboeken.nl
www.rosa-en-co.nl

Eerste en tweede druk, 2012

Copyright © 2012 Francine Oomen
Copyright songteksten © Antony Hegarty,
Antony & The Johnsons

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Em.
Querido's Uitgeverij BV, Singel 262, 1016 AC Amsterdam.

Omslag Francine Oomen, Deborah van
der Schaaf en Studio 100%
Omslagillustraties Deborah van der Schaaf

ISBN 978 90 451 1284 8 / NUR 284

I

ROSA

‘Ik durf hem niet open te maken.’

Rosa staart naar de envelop in haar handen. Ze bijt op haar lip en kijkt haar moeder, die naast haar op de bank zit, gespannen aan.

‘Welke school is dit?’

‘De Willem de Kooning Academie.’

‘Zal ik het doen?’

Rosa knikt en geeft de brief aan haar moeder.

‘Ik duim,’ zegt meneer Rosetti, die aan de keukentafel achter zijn computer zit. Hij steekt lachend twee duimen in de lucht. ‘Driemaal is mankracht.’

‘Scheepsrecht,’ verbetert Rosa’s moeder terwijl ze de envelop openscheurt en de brief eruit haalt. Haar gezicht betreft.

‘Wat?’ roept Rosa. ‘Ben ik niet aangenomen? Wat staat er?’

‘Moet ik het voorlezen?’

Rosa drukt haar handen tegen haar gezicht en knikt.

‘Beste Rosa, helaas heeft de commissie besloten je niet toe te laten.’

‘O nee!’ Rosa kijkt haar moeder ontsteld aan.

‘Afgewezen, op alle drie! Wat moet ik nu?’

Ze grist de brief uit haar moeders handen. Haar ogen vliegen over de regels.

‘We vinden je nog te jong. Voor een opleiding als deze is enige levenservaring een pre. We adviseren je om het volgend jaar nog eens te proberen.’

‘Te jong!’ Rosa springt op. ‘Hoezo te jong? Heb ik keurig in vijf jaar mijn havodiploma gehaald en dan is het nóg niet goed. Wat had ik dan moeten doen, drie keer blijven zitten of zo?’

‘Sjijt, niet zo hard, Roos, dadelijk worden de kinderen wakker.’

‘Het is vast een smoes, ze vinden gewoon dat ik geen talent heb!’

‘Dát staat er niet. En je bent toch ook best jong?’

‘Helemaal niet! Kun je dan pas naar de kunst-academie als je bejaard bent of zo? Drie afwijzingen, dat betekent gewoon dat ik het niet kán. Dat ik een talentloze bloemkool ben.’

‘Je hebt hartstikke veel talent, dat weet ik zeker.’

‘Ja, dat zegt elke moeder, ook al produceert haar kind alleen maar afschuwelijke rommel.’

Meneer Rosetti kijkt op van zijn laptop. ‘Ik vind jou ook heel goed, Rosita. Jij hebt zo’n mooie huisstijl voor Rosetti’s gemaakt. En jouw bijdrage aan de inrichting! Ik krijg daar nog elke dag complimenten voor.’

‘Pff! Stiefvaders zijn net zo erg. Vooral Italiaanse, die vinden alles prachtig.’

Rosa’s moeder bijt op haar lip om niet te lachen.

‘Lach niet, mam!’ roept Rosa, met tranen in haar ogen. ‘Dit is een ramp! Mijn toekomst ligt aan diggelen!’

‘Je overdrijft, Roos.’

‘Helemáál niet! Hoe zou jij je voelen als je een heleboel sollicitaties doet en niemand wil je hebben? Dan zou je je ook een loser voelen! Ik ben net achttien en mijn leven is nu al mislukt!’

Rosa’s moeder staat op en probeert haar armen om haar heen te slaan. ‘Dan probeer je het volgend jaar

toch gewoon nog een keer, schat?’

Rosa rukt zich los. ‘Nee! Dat heeft totaal geen zin. Wat moet ik nou doen?’

Ze laat zich op de bank vallen en begint te huilen.

‘Neem een tussenjaar. Kom bij ons werken.’

‘Dat wil ik niet! Ik moet levenservaring opdoen volgens die achterlijke stroopwafels. En dat doe ik niet als ik aan mijn moeders rok blijf bungelen.’

‘Daar zit wat in, *amore*,’ zegt meneer Rosetti.

Rosa springt weer overeind en ijsbeert door de kamer. ‘Levenservaring! Ze zijn gewoon compleet geschift! Ik heb al meer meegemaakt dan de meeste tachtigjarigen! Ik kan er zo een dertiendelige serie over schrijven! Stomme oelewappers!’ Ze loopt naar de deur.

‘Wat ga je doen?’

‘In de gracht springen, nou goed? Ik ga Neuz bellen.’

‘Laten we er nog even rustig over praten, Roos.’

Rosa’s moeder loopt naar haar toe en trekt haar mee naar de bank. ‘Een tussenjaar is helemaal zo gek nog niet, er zijn toch meer kinderen die dat doen? Een jaartje werken en reizen. De wereld ontdekken, en jezelf niet te vergeten. Wat maakt dat ene jaar nou uit? Je hebt nog een heel leven voor je!’

‘Pff... ik hoef mezelf helemaal niet te ontdekken. Heb je weer van die spiriwiri-onzin zitten lezen?’ Rosa veegt haar tranen weg en haalt haar neus op. ‘Shit! Ik had me er zo op verheugd. En ook om op kamers te gaan.’

‘Vind je het hier niet fijn dan?’

Rosa kijkt haar moeder boos aan. ‘Stel niet zulke stomme vragen, mam! Het is de bedoeling dat kinderen

uit huis gaan als ze volwassen zijn!’

‘Rosita, een beetje beleefd tegen je moeder,’ zegt meneer Rosetti sussend.

‘Volwassen... Roos, je bent net achttien.’

‘Dat is volwassen dus. Denk je soms dat ik niet voor mezelf kan zorgen?’

‘Jawel... Natuurlijk wel. Is er iets anders wat je graag zou willen studeren?’

‘Daar heb ik helemaal nooit over nagedacht. Ik zou niet weten wat.’ Rosa loopt naar het raam en kijkt naar buiten. Het licht van de lantaarnpalen weerkaatst in de gracht. Aan de overkant lopen een paar toeristen met zware rugzakken.

‘Misschien ga ik inderdaad wel op reis. Backpacken, door Australië, of over de Noordpool. Héél ver weg en heel lang.’

‘Maar van welk geld ga je dat dan doen?’

Rosa draait zich om. ‘Van welk geld?’

‘Hoeveel spaargeld heb je?’ vraagt meneer Rosetti.

‘Weet ik niet precies. Tachtig euro of zo.’

‘Daar kom je niet ver mee,’ zegt Rosa’s moeder. ‘Als je nou eerst een halfjaartje bij ons komt werken dan...’

‘Néé! Dat wil ik niet! Ga daar nou niet over door!’

‘Niet zo onaardig graag. Ik wil je alleen maar helpen, hoor.’

‘Je hoeft me niet te helpen! Ik kan het zelf!’

Meneer Rosetti staat op, loopt naar Rosa toe en pakt haar handen. ‘Rosita, amore, je moeder bedoelt het goed. *Ho un’ idea*. Wat zou jij ervan vinden om te gaan werken in Lizzano, bij mijn familie in restaurant. Het is erg mooi daar en jij kunt Italiaans leren...’

Rosa trekt zich los. ‘Ik wil helemaal geen Italiaans

leren! Ik wil naar de kunstacademie, en niks anders!’
Huilend rent ze de kamer uit.

NEUZ

‘Shit.’

Verbijsterd laat Neuz de brief zakken.

Julia kijkt op van haar tijdschrift. ‘Wat is er?’

‘Dit kunnen ze niet menen. Ik mag niet door naar het derde jaar!’

‘Hè? Je hebt toch steeds goede cijfers gehaald? Of verzon je dat maar?’

‘Nee! Natuurlijk niet! Shit! Die klootzak Zijlstra zit hier achter, dat weet ik zeker!’ Neuz propt de brief in elkaar en gooit hem van zich af.

‘Die vent met wie je laatst ruzie had?’

‘Ja, die.’ Neuz springt overeind, loopt naar de ijskast en pakt er een blikje bier uit. Hij staart er een paar seconden naar en smijt het dan tegen de grond. Het blikje barst open en het bier spuit eruit.

‘Hé, man, doe normaal!’ Julia gaat rechtop zitten.

‘*No way* dat ik dit jaar opnieuw ga doen. Dit is zo oneerlijk!’ Neuz geeft een schop tegen het blikje. ‘Ik heb compleet genoeg van die kloteschool!’

Julia staat op en pakt de brief van de grond. Neuz probeert hem uit haar handen te grissen, maar hij is te laat.

‘Mooie cijfers. Eén onvoldoende, voor Zijlstra’s vak inderdaad, en verder... Oooh... nou snap ik het, de tachtigprocentregeling!’

‘Ik kan er verdomme niks aan doen dat ik zo veel lessen gemist heb.’

‘Nee, natuurlijk niet.’ Met een veelbetekenende grijns laat Julia zich weer op het bed vallen.

‘Nee, echt niet. Ik heb in januari een aantal lessen gemist omdat ik niet kon lopen, door dat ongeluk.’

‘Wat was er ook alweer gebeurd? Was je niet met je dronken kop met je fiets in de tramrails terechtgekomen?’

Neuz geeft geen antwoord maar begint door de kamer te ijsberen.

‘Godsamme, ik kan die kerel wel vermoorden. Hij heeft gewoon de pik op me. Als je ziet wat voor een talentloze sukkels er bij me in de klas zitten. En die zijn natuurlijk wel over. Gewoon omdat ze het spelletje meespelen.’

‘Omdat zij wel komen opdagen in de lessen, bedoel je.’

‘Hou je erbuiten, wil je? Wat weet jij er nou van?’ schreeuwt Neuz met een rood aangelopen hoofd.

Hij pakt een nieuw blikje bier uit de ijskast, ruikt het open en drinkt het in een keer halfleeg.

‘Jeetje, doe een beetje rustig,’ mompelt Julia terwijl ze een sigaret draait.

‘Shit! Shit, shit!’ Neuz slaat met zijn vuist tegen de muur.

Met een van pijn vertrokken gezicht wrijft hij over zijn knokkels. ‘Het is zo gemeen. Ik ben een van de besten van de klas!’ Hij ploft op een stoel neer en staart voor zich uit. Julia komt overeind en loopt naar hem toe. Ze legt haar arm om zijn schouder.

‘Joh, hoe vaak heb je niet gezegd dat animatie niet je ding is. En dat die school niet deugt en de leraren waardeloos zijn. Ga toch gewoon iets anders doen.’

‘Wat dan?’

‘Uh... een andere academie?’

‘Alsof dat zomaar gaat.’ Neuz verbergt zijn gezicht in zijn handen. ‘Shit... Mijn vader...’

‘Zal-ie kwaad zijn?’

‘Erger. Ik weet precies hoe hij zal kijken. Met zo’n blik van: zie je wel, ik heb het toch voorspeld. Zo’n minachtende blik. Zo’n blik waardoor ik...’

‘Wat?’

‘Ach niks. Laat maar.’ Neuz pakt de sigaret uit haar hand, steekt hem aan en inhaleert diep.

3 WEKEN LATER

Vrijdag 7 juni

09.12

Hoe kom ik in hemelsnaam de komende acht uur en drie maanden door? Zonder familie, vrienden, de taarten van Rosetti's en vooral zonder Neuz!!! Waarom doe ik dit? Ik moet uit het vliegtuig, en wel nu meteen!

Te laat. Het vliegtuig rijdt al en de stewardess wil niet aan de piloot vragen of hij wil stoppen. Ik heb het gevraagd. Wat is dat nou voor een moeite, even stoppen, deur open en Rosa van Dijk eruit laten?

De zenuwen gieren door mijn buik. Ik zit precies boven de vleugel. Hij trilt. Volgens mij zit er een klep los. Ook brandt er een rood lampje. Ik moet de stewardess waarschuwen!

Het was niks. Ze vroeg of dit de eerste keer was dat ik vloog. Pfff. Waarom denkt iedereen toch dat ik een kleuter ben? Straks komt ze nog met kleurpotloden aandraven!

Help! Nu geeft ze neerstort-instructies! Is dat normaal? Toen we naar Marokko vlogen deden ze dat volgens mij niet. Of het is me niet opgevallen. En toen we naar Barcelona gingen? Kan ik me niet meer herinneren. Zuurstofmasker, zwemvest... Als je naar beneden stort, dan heb je toch helemaal geen tijd om die dingen om en

aan te sjoeren? Op een fluitje blazen, zijn ze helemaal gek geworden? Als je in twintig delen tussen de wrakstukken dobbert? Nooduitgang? Ik kán niet eens uit mijn stoel. Links van me, aan het gangpad, zit een ongeloofelijk dikke man. Hij puilt aan alle kanten over zijn stoelleuningen heen en probeert een gesprek met me aan te knopen. Ben mede om die reden nu druk aan het typen op mijn laptop, met m'n koptelefoon op.

Argh! Het is ook nog een gluurder! Ik was foto's van mijn afscheidsfeestje van gisteren aan het bekijken, tikt Buurman Bolle opeens met zijn dikke vinger op mijn beeldscherm. 'Wat een prachtige taart! Wat staat erop? Hoe overleef ik New York? Geestig! Van marsepein zeker? Mmm... Het water loopt me in de mond, ik ben dol op marsepein. Maar ja, ik mag het niet eten van de dokter... diabetes... blabla...'

Nog zevenenhalf uur. Als het tenminste zevenenhalf uur zijn... In geval van neerstorten is het minder. O help! Mijn leven kan ieder moment afgelopen zijn! Rustig doorademen, Rosa, rustig doorademen. Niet in paniek raken. Tel tot tien... en nog een keer... en nog een keer. Ik realiseer me opeens dat het leven altijd op ieder moment afgelopen kan zijn.

Dat heb ik nou nog nooit eerder bedacht. Ik moet snel aan iets anders denken, anders ga ik compleet door het lint. Nooit meer Neuz zien, nooit meer knuffelen met de Appelflap, Eefje en Jade, nooit meer betutteld worden door mijn moeder, nooit meer gratis lunchen bij Rosetti's, nooit meer lol maken met m'n vriendinnen... Waarom doe ik dit... Help! Ik wil terug!

Geen paniek, Rosa. Denk aan leuke dingen, denk aan leuke dingen... denk aan Neuz, denk aan vannacht. Nee, niet aan vannacht! Dan krijg ik een kop als een biet. Zou het aan me te zien zijn? Als ik maar niet zwanger ben!

Aaargh! Het vliegtuig kantelt! Ik zie de horizon niet meer! Alleen nog maar lucht en wolken. We gaan neerstorten!

Toch niet. Het was een bocht, denk ik. Ik geloof dat ik een beetje aan de hysterische kant ben. Ik moet kalmeren. Doortypen. Doorademen. Positief denken. Dit is een goed, betrouwbaar vliegtuig waar geen enkel moertje of schroefje aan loszit, over een paar uurtjes land ik veilig in New York en daar ga ik de tijd van mijn leven hebben. Drie maanden zijn zo voorbij. En daarna... daarna heb ik levenservaring opgedaan, een massa geld verdiend en kan ik op reis. Waarheen en met wie, geen idee. O, mijn maag zit in de knoop.

10.01

Ik heb me zoveel mogelijk van Buurman Worstenbrood afgekeerd, zodat hij niet meer kan meeloeren. Rechts van me, aan het raam, zit een beeldschone vrouw in een Engelstalige *Vogue* te bladeren. Vast geen Nederlandse dus. Ze ziet er *very glamorous* uit en komt me vagelijk bekend voor. Wie is het? Esther zou het wel weten, die spelt alle tijdschriften. Ze lijkt op iemand, op een filmster, maar ik kan er niet opkomen welke. Ze is zo mooi dat ik wel naar haar móét kijken. Ze is superslank, maar heeft toch minstens cup D (ik heb A), lang, golvend blond haar (ik heb blonde halflange sprieten), een onwaarschijnlijk mooi perzikhuidje zonder één vlekje, pukkel, puist,

rimpel of mee-eter (ik heb een puist op mijn kin en minstens een kilo mee-eters op mijn neus). Er glinsteren diamanten aan haar vingers, om haar hals en in haar oren (ik heb een ring met een lieveheersbeestje, uit de kauwgumballenautomaat, van Jonas gekregen). Haar kleren zijn overduidelijk duur (alleen haar schoenen kosten waarschijnlijk al tien keer zoveel als mijn complete garderobe) en ze draagt een enorme, ongetwijfeld ook loeidure zonnebril die de helft van haar gezicht bedekt (heeft ze soms iets te verbergen?). Ik moet naar haar kijken, ik kan er niks aan doen.

Van dit soort types word ik altijd erg onzeker. Ik voel me een dikke, plukharige cavia vergeleken bij haar. In dit geval is dat geen verbeelding. Mijn kapsel (voor zover ik dat ooit had) is ontploft, mijn mascara uitgelopen van het huilen bij het afscheid en mijn met zorg uitgekozen NY-outfit is nu al geruïneerd. Ap heeft vanmorgen jam op mijn witte broek gesmeerd. Daar kwam ik pas op het vliegveld achter en de vlek is alleen maar groter geworden van het poetsen. Daarnaast zie ik er blijkbaar uit alsof ik twaalf ben. Esthers stem galmt nu door mijn hoofd: vergelijk jezelf niet met iemand anders, daar word je alleen maar ongelukkig van! Wees trots op jezelf! Je bent uniek en perfect!

Ik ben gebrainwasht door mijn beste vriendin. De laatste jaren heb ik zo veel survivaltips van haar gekregen dat ik een zelfhulpbureau kan beginnen. Met mezelf als enige klant.

10.33

Ze zijn langs geweest met drankjes en pinda's. Alles is gratis! Wow! Buurman Bulkbuik is geheid alcoholist. Hij

heeft drie miniflesjes rode wijn besteld! Ik heb een blikje cola genomen. Dat helpt hopelijk tegen de misselijkheid. Hoewel ik hier natuurlijk niet hard kan gaan zitten boeren.

10.58

Nu ligt hij te snurken als een nijlpaard. Ik moet telkens zijn loodzware arm wegduwen, die over de stoelleuning zakt. Jegg. Hij heeft de wijn achter elkaar naar binnen gegoten, hij had er beter even een trechter bij kunnen vragen. Helpt goed tegen de vlieg angst, zei hij met een vette knipoog, toen hij mijn blik zag. Hij bood mij ook een glaasje aan. Hij zal me toch niet willen versieren of zo? In ieder geval houdt hij nu eindelijk zijn mond. Ik ben inmiddels volledig op de hoogte van zijn complete medische geschiedenis (spataders, diabetes, hoge bloeddruk en platvoeten), zijn liefdesleven (afwezig) en zijn beroep (hij heeft een kaaswinkel in Edam).

11.05

O, getverdegetver! Ik val flauw! Hij laat winden in zijn slaap!!! Als mijn buurvrouw maar niet denkt dat ik deze walgelijke stank produceer. Ze drukt haar zijden sjaaltje tegen haar neus en werpt blikken vol afgrijzen mijn kant op. Ik schaam me dood en kijk op mijn beurt beschuldigend naar Buurman Stinkkaas.

11.29

Van de stress heb ik een hele zak drop naar binnen gewerkt (cadeautje van Es), plus de doos bonbons die mama op het vliegveld voor Bob en Vita gekocht heeft. Ben straalmiselijk. Als ik maar niet moet overgeven. Ik moet plassen, maar ik kan er niet uit.